

N. Eszter története:

Üdv mindenkinek!

Igyekszem rövidre fogni, már amennyire lehet. A történet tavaly augusztus elejére nyúlik vissza.

Egy szép augusztusi napon, álltam a fürdőkádban, és éreztem hogy valami gond van a hasammal, bele-bele hasított nem is kicsiket. De azt gondoltam majd elmúlik. Hát nem múlt el. Még pár napig tűrtem neki, aztán elmentem nőgyógyászhoz, ahol mondta az orvosom, akihez már 5 éve jártam, hogy semmi bajom, mehetek. De pár nap múlva újra jelentkeztem nála, erős hasfájással, amikor is azt mondta nekem, hogy ő már nagyon öreg, menjek fiatalabb kollégához, hátha ő nem vesz észre valamit. Ekkor indult meg a lavina. Kb. 40-50 orvos látott, többsége nőgyógyász, de voltak közöttük sebészek is, és mindenki kijelentette hogy semmi bajom. A semmi bajom, az úgy nézett ki, hogy a fájdalom miatt nehezen tudtam járni, többször rosszul lettem az utcán, és mindig valamelyik budapesti kórházban ébredtem, ahol az orvosok többsége jól szórakozott rajtam, mondták is biztosan munkából akarok hiányozni. Saját vállalkozásom van, így erre nem volt okom. Ha egy orvos ilyesmit gondol a betegről, akin nyilvánvalóan látszik hogy szenved, arra sokat nem tudok mondani. Körbe álltak a kórházi ágyamon, és mintha valami hülye lennék, viccelődtek, hogy majd reggel jól megműtjük hasfájásra, ha nem hagyja abba és hasonló kedves hangnemben beszéltek velem. Mindeközben a barátnőm mondta, ekkor még január volt, ment egyenként az orvosokhoz, hogy nem endometriózisom van-e, természetesen őt is elküldték, hogy semmi gondom, csak egy kis vírus maximum. Miután kijöttem a kórházból, abba hagytam a kenyér evést, és a húst is kerültem, ekkor egy kicsit jobban lettem. Végül március körül, amikor gyakorlatilag már nem volt hová menni, hiszen az orvosok nem segítettek, csak alkalmanként, 25-30 Eft ot elvettek tőlem, teljesen elfáradtam. Áprilisban megint jött a következő rosszullét és megint egy újabb kórházban ébredtem. Addigra már kiderítettük hogy valóban endometriózis, és igyekeztem a legjobbnak tartott orvoshoz eljutni, sikerült is, miután felébredtem a kórházban, és azonnal átszállítottak az általam és sokak által nagyra tartott orvosunkhoz. Aki látta hogy rosszul vagyok, de csak annyit kérdezett első körben hogy tudok e mosdóba menni. Mondtam hogy igen, de miért kérdezi, azt mondta azért mert akkor még nincs gond, nincs bélelzáródás, majd ad jövőre egy időpontot és megműt. De addig is itt van napi 3 szem mesulid, mistral és várjak türelmesen, mert 2 hét és elmúlik a fájdalmam a gyógyszerektől, fekszem le pihenni a szobában és majd jön. Legközelebb 3 nap múlva jött, és közölte velem hogy váltsak munkát, ne legyek annyira stresszes, és most elmehetek mert kell az ágy más betegnek, és majd jövőre lesz műtét. A nővérek vittek le karon fogva a taxihoz, mert továbbra is nehezen ment a járás a fájdalom miatt. Következő nap találkoztam kiváló orvosunkkal, amikor is megtudtam hogy 2 Mft ért megműt. Nagyon jó, gondoltam, csak nem nekem. Egy ismerősömet kértem meg, hogy segítsen nekem orvost találni, mert itt Budapesten, egyszerűen nem jutok semmire, pedig pár kórházban fekszem az elmúlt hónapokban, és rengeteg magánorvosnál is megfordultam. Végül vidéken a keleti határnál, egy orvos elvállalt, 1 Mft ért, de arra is 1 hónapot kellett várjak. Amíg nem nyitott fel, ő sem hitte el hogy ekkora a gond. A vastagbélből 20 centit vágott, a méhfalról és több helyről pedig lekaparta az endometriózist. Majd ezután jött volna a további fogamzásgátló tabletták, és a GNRH injekció. Amit én már nem akartam, és ez nem igazán tetszett nekik. Valamilyen okból kifolyólag, nem találtam 1 évig a megoldást. Valamiért így alakult, hogy ennyi orvossal kellett találkoznom, megismerjem az egészségügyet, hogy mennyire undorítóan bánnak az emberrel, és nem csak velem, rengeteg embert láttam a

kórházakban magam körül, akik hasonló bánásmódban részesültek. Még a mai napig nem tudom feldolgozni, hogy hogyan kerülhettem ilyen helyzetbe, egyáltalán hogyan lehettem beteg. A munkám teljesen ráment, szinte alig tudtam dolgozni, és az orvosokat meg finanszírozni kellett a semmiért. A műtét után 1 héttel találkoztam az arwen tornával, valamiért előtte nem találtam meg. Életmódot váltottam, ami enyhén szólva is nehéz nekem, de még egyszer nem tudnám elképzelni hogy kiszolgáltatott helyzetbe kerüljek. Az orvosok szerint, mindent ehetek, ugyanúgy mint a betegség előtt. Na de ha ugyanazt csinálom amit előtte, az nyilvánvalóan ugyanoda vezet. Én pedig amíg élek, biztosan nem szeretnék beteg lenni, még fiatal vagyok, az életet szeretném élvezni, dolgozni, családdal, barátokkal tölteni az időt, nem állandó fájdalmakkal, betegségekkel küzdeni. Kiderült hogy gluténérzékeny vagyok, érdekes egy orvos sem mondta hogy menjek ételintolerancia vizsgálatra. Csak azt halljuk, hogy nem tudják mitől van az endometriózis, nem a fenét, csak jobb ez így, hogy mindenki orvoshoz rohangál egy halom pénzt otthagyni nekik a legtöbbször semmire. Marhára unalmas hogy mennyire hülyének néznek minket, és mi meg mint a birkák mindent elhiszünk nekik, tisztelet a kivételnek. Én biztos ami biztos, biztosan nem csinálom amit az orvosok tanácsolnak. Mert 1 év alatt nem sikerült egy értelmes használható dolgot mondaniuk, amivel bármit is tudtam volna kezdeni, vagy a gyógyulásomat közelebb hozta volna. Az életmódváltás nagyon nehéz, én 3,5 hónapja főzök magamra, tornázok, dolgozom és sokszor, inkább minden nap hulla fáradt vagyok estére. De a korábbi életemben is hasonló tapasztalataim voltak, azt leszámítva, hogy mindenféle étterembe beültem enni, sokszor ki tudja mit. Nyilván, egy betegségnek lelki okai is vannak, bár nem gondolnám hogy annyira defektes lennék, de ezután is utána járok. Az ismeretségi körömben 2 lány is van, aki hasonló problémával küzd mint én. De ők nem hajlandóak változtatni semmin. Bár én elem állt volna oda valaki, aki azt mondja hogy van megoldás, én gondolkodás nélkül csináltam volna, ahogyan most is, csak magam kellett rátaláljak.

Egy fontos dolgot még írnék. A műtét után is rosszul voltam. Ugyanazok a fájdalmak voltak mint előtte, és továbbra is nehezen ment a járás, és már az evés is. Nekem gyerekkorom óta tartó fejfájásom van. Anyám több orvosnál járt velem még kicsiként, de nem tudták kideríteni hogy miért fáj a fejem heti 2,3 alkalommal. És ez így ment, 3.5 hónappal ezelőttig. Az életmódváltással a fejfájás is megszűnt. Persze ezeket a dolgokat nem magamnak köszönhetem. Végtelenül hálás vagyok Tündének, ha nem talállok rá, tovább szenvedhetnék ezzel a nyomorult betegséggel. Jelenleg itt tartok, sok mindent le sem írtam, mert véget nem érő levél lenne.